

Kāds jauneklis gatavojās beigt augstskolu. Viņš bija apbrīnojis skaistu sporta mašīnu, zinot, ka viņa tēvs var to atļauties. Kādā sarunā jauneklis izteica vēlēšanos saņemt to kā dāvanu. Izlaiduma dienai tuvojoties, jaunais cilvēks lūkojās pēc kāda norādījuma, ka tēvs ir nopircis šo mašīnu. Visbeidzot izlaiduma dienas rītā, tēvs viņu iesauca savā personīgajā kabinetā. Tēvs viņam sacīja, ka ļoti lepojas ar savu brīnišķīgo dēlu, ka viņš viņu ļoti mīl un iedeva skaisti iesaiņotu dāvanu kastīti.

Mazliet vīlies dēls ziņkārīgi palūkojās kastītē un atrada tajā skaisti iesietu Bībeli ādas vākos ar savu vārdu uz vāka rakstītu zelta burtiem. Sadusmots dēls paceltā balsī teica: „TU ESI TIK BAGĀTS, UN VIŠS, KO TU MAN DOD IR BĪBELE!?” Viņš izskrēja no mājas un atstāja Bībeli uz galda .

Pagāja daudzi gadi un jaunais cilvēks kļuva par veiksmīgu biznesmeni. Viņam bija skaista māja un laba ģimene. Kādu dienu viņš iedomājās, ka vajadzētu apciemot savu veco tēvu, kuru viņš nebija saticis kopš tās izlaiduma dienas. Tomēr pirms viņš nokārtoja šo apciemojumu, viņš saņēma ziņu ar vēsti par tēva nāvi un, ka viss tēva īpašums ir novēlēts viņam.

Kad viņš ieradās tēva mājās, lai nokārtotu mantojuma lietas, nožēla un skumjas pildīja viņa sirdi. Viņš izskatīja tēva dokumentus un atrada arī gluži jauno Bībeli tajā pašā vietā, kur bija to atstājis pirms daudziem gadiem. Ar asarām acīs viņš atvēra Bībeli un sāka pāršķirstīt tās lapas. Viņa tēvs bija pasvītrojis Mateja evaņģēlija 7.nodaļas 11.pantu: ”Ja tad nu jūs ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņu lūdz?”

Kamēr viņš lasīja šos pantus, no Bībeles izkrita plāna un spoža mašīnas atslēga. Pie tās bija zīmīte ar tā paša autosalona nosaukumu, kurā viņš kādreiz tika apbrīnojis iekāroto sporta mašīnu. Uz zīmītes bija viņa izlaiduma dienas datums un vārds .....SAMAKSĀTS.

Mēs bieži palaižam garām Dieva svētības, jo tās nav iesaiņotas tā, kā mēs to sagaidām. Paskaties sev apkārt, tev ir daudz dots. Lai Tava sirds ir priecīga un pateicīga vairāk par dāvanu Devēju nekā par pašām dāvanām.

"Savas dzīves svarīgākos vārdus mēs pasakām klusējot."

P.Koelju

oo

Tikko izskanējis MKA 5.Mūzikas festivāls. Ir labas, jaukas atmiņas un kādam jau gribas atkal dziedāt kopā. Baptistu dziesmu svētki būs nākošajā gadā, bet vēl šogad jau ir iespēja:

Aicinājums uz kopīgu starpkonfesionālu **slavas un pielūgsmes dziedājumu** sestdien, **19. oktobrī** 14.00 Rīgā, **Skonto hallē**, kur otro reizi notiks starpkonfesionāla Tautas lūgšanu sapulce “Dievs, svētī Latviju!”. Te ieskats un aicinājums uz Lūgšanu sapulci:

<https://youtube/KEOXmn-Zx2E>

LBDS bīskaps Kaspars Šterns un mācītājs Ainars Baštiks ar uzrunām piedalījās pagājušā gada pirmajā Lūgšanu sapulcē.

<https://dievssvetilatviju.info/video/>

Atsaucoties organizatoru lūgumam un Kaspara Šterna pamudinājumam, esam aicināti piedalīties Lūgšanu sapulces kopkorī: kori un vokālie ansambļi, pielūgsmes grupu dziedātāji, atsevišķi, jūsu pieaicināti dziedātāji no jūsu draudzes. Nav vecuma ierobežojumu dalībai korī.

Repertuārs nav sarežģīts - pārsvarā zināmas slavas un pielūgsmes dziesmas, bet dažas mūsu draudzēs mazāk dziedātas.

Kopkora rindās solās būt vairāki simti dziedoņu. Kora priekšā - solisti un ritma grupa.

Kora mēģinājumi 28. sept. un 12. okt. Rīgā, Braslas ielā 29A, draudzes “Kristus Pasaulei” telpās.

MKA

Izrādās, skolotāji ir tepat, blakus!

Vakar izsauca taksometru un man pakal atbrauca cilvēks, kurš pārsteidza mani līdz pašiem sirds dziļumiem. Tik ļoti pārsteidza, ka es jau otro dienu visiem par to stāstu.

Iesēžos mašīnā. Vadītājs smaida... Es arī, taču paralēli telefonā risinu kādus darba jautājumus. Vai jums nepūš no loga? Nē, paldies, viss ir labi. Jūs neesat nosalusi? Nē, man patiešām ir labi. Vēlaties konfektes? Es nupat veikalā nopirku. Tik garšīgas! Želejas. Es tās dievinu! Parasti pasažieriem nepiedāvāju, tas nav taktiski. Taču jums piedāvāt ļoti sagribējās. Es sapratīšu, ja jūs atteiksieties. Vēlaties? Vēlos! Un viņš atdeva man visu kastīti...

Apstājamies pie luksofora, gar mašīnām skraida puķu pārdevēji. Viņš jautā: jums patīk ziedi? Patīk. Viņš nopērk man ziedus. Man acis lielas. Braucam, es smaidu... tik patīkami.... Cenšos saprast, kas notiek – rīts, es vēl tāda nedaudz miegaina....

Sākam runāt par bērniem. Viņam meita mācās universitātes otrajā kursā – Polijā. Un, kad viņš pateica nākamo frāzi, man žoklis atkāpās.

“Ziniet, Zoja. Es tā kaifoju no tā, ka man ir bērns. Sieva. Darbs. Man tas reāli patīk. Man zvana meita, lūdz naudu kaut kādām savām lietām. Viņa tur, Polijā, tālu prom no mājām, skumst. Es papildīnu viņas karti un tiiiiii labi paliek. Vienkārši kaifs! Ka savam bērnam izdarīju ko labu. Iepriecināju. Es iedomājos, ka viņa tur nopirks kaut kādas sev patīkamas lietiņas, pasūtīs picu, apēdīs to kopā ar draugiem un viņai visam pietiks naudas. Un man paliek tik silti. Un vēl, ziniet, kad es sievu vedu uz manikīru, es samaksāju par to pats. Un man no tā ir tāāāāds kaifs! Viņa taču vēl divas nedēļas man to manikīru priecīga atrādīs un smaidīs. Un man ir tik labi no tā, jūs pat iedomāties nevarat. Es taču ģimenei kaut ko labu esmu izdarījis! Un no tā man ir tik labi dvēselē.”

“Un, vēl, ziniet, ielās ir tik maz laimīgu cilvēku! Skatos uz gājējiem un praktiski neredzu nevienu “savējo”, smaidīgo. Visi tādi drūmi un steidzīgi. Vispār jūs esat pirmā no pasažieriem šajās pēdējās divās dienās, kura man uzsmaidīja. Es nesen satiku savus paziņas. Viņiem ir divi bērni – mācās pirmajā un trešajā klasē. Tad, lūk, viņi sūdzējās, cik ļoti dārgi sanāk bērnu palaist skolā, nākas pirkt visus mācību piederumus, grāmatas, skolas formu... Viņi 15 minūtes man to stāstīja un sejas abiem tādas drūmas, norūpējušās.

Es viņiem piedāvāju risinājumu. Ziniet, kādu? Teicu – ejiet uz tuvāko bērnu namu un atdodiet tur savus bērnus, ja viņi jums ir tik liela problēma. Tad jums nebūs problēmu ne ar skolu, ne skolas formu, ne grāmatām. Viņi man atbild – “nē, taču! Kā tu tā runā! Tā nevar! Mēs taču viņus mīlam un tie ir mūsu bērni!” Nu, lūk – jūs bērni, tad esiet pateicīgi par to, ka viņi izvēlējās tieši jūs, lai piedzimtu jūsu ģimenē. Ka Dievs jums atsūtījis tādus, skaistus, veselus, dzīvespriecīgus bērnus. Daudzi cilvēki par to tikai sapņo, viņi būtu gatavi par to maksāt jebkuru naudu, bet jums šī Dāvana jau ir! Dieva Dāvana! Mīliet viņus, dariet viņu labā visu! Un dariet tā, lai viņi par šo “visu” pat neuzzinātu. Ko jūs sūdzieties!?” Tik ļoti laimīgi cilvēki, ka vispār savu laimi neievēro. Un tā taču ir lielākajai daļai. Pareizi?...”

Viņš vēl kaut ko stāstīja. Es klausījos un klusēju (tas notiek ļoti reti), un manā galvā visu laiku griezās frāzes “apmaksāju sievai manikīru un kaifoju”, “daru kaut ko sava bērna labā un kaifoju”. Es sapratu, ka, lūk, šis vadītājs no taksometru firmas – Vadītājs, nevis uzņēmējs, vai investors vai politiķis. Viņš nav nevienā no TOP-100 vīriešu, kā daudzi mani paziņas. Viņš nav uz žurnālu vākiem. Ar viņu nav nevienas intervijas. Viņš pat nepelna tik daudz, cik es. Bet dzīves viņā ir daudz vairāk, kā visos pārējos kopā ņemtus! Mīlestības, gaismas – īstas gaismas, ne televīzijas! – vairāk kā visos cilvēkos, kurus esmu sastapusi dzīves laikā. Es skatījos uz saviem pazīstamajiem vīriešiem un domāju, ka tas ir normāli – būt visu laiku ar saskābušu un neapmierinātu seju (tu taču esi lielajā biznesā), vai nesmaidīt, būt mūžīgi aizņemtam un neapmierinātam, neprast kaifot, vai teikt sievietei “tu mūžīgi man izsūc naudu saviem saloniem”, vai izturēties pret dzīvi kā mūžīgo cīņu un pārbaudījumu.

Es izkāpu no taksometra ar ziediem un konfektēm rokās, 100500 komplimentu pavadīta. Interesanti, kā viņš tā var sadalīt savu gaismu uz visiem cilvēkiem?

Es izkāpu un sapratu, ka man ir gaiši. Tāds cilvēks! Tik skaista mācību stunda! Un tāda kosmiska attieksme pret dzīvi! Es ne pēc viena personības izaugsmes treniņa nebiju jutusies tik laimīga!

Skolotāji ir tepat, blakus! *Zoja Torohova, tulk. G.Solis*

Bija brīnišķīga diena, tik skaidra un tīra, ka cilvēks neviļus aizskatījies debesīs, paklupa pret akmeni... Paklupa pret akmeni, kas gulēja uz ceļa, pa kuru viņš gāja.

– Ai! Sāp! – cilvēks iekliedzās. Apstājās. Paberzēja sasisto vietu un turpināja ceļu...

Diena vēl joprojām bija brīnišķīga. Debesis dzidras un skaidras, bet cilvēks vairs neskatījās debesīs. Viņa garastāvoklis bija neatgriezeniski sabojājies (vismaz viņš tā uzskatīja). Viņš vairs neskatījās apkārt. Viņš dusmojās uz akmeni, kurš viņam sabojāja garastāvokli. Tā dusmojās, ka skatījās tikai uz ceļu, ar acīm meklējot akmeņus, līdzīgus tam, pret kuru bija paklupis. Katrs atrod to, ko meklē. Tā cilvēks, ar skatienu meklējot akmeņus, protams, tos atrada.

– Ak, Dievs! Cik jūsu te daudz! Kāpēc es to agrāk nebiju pamanījis. Vai arī jūs tikai tagad sākat uzrasties manā ceļā? Kāds pretīgs un akmeņains ceļš man gadījies!!!! – viņš iesaucās. Un viņam kļuva sevis tik žēl...

– Ir taču arī tīri ceļi, ar zālīti ceļmalās un bez akmeņiem. Bet, nē, tieši man gadījās tāds akmeņains!

Cilvēks pārskaitās un nolēma: “Es sakopšu savu ceļu! Novāksu visus akmeņus, lai tie vairs nekad netraucētu!” Un paņēma akmeni sev līdzī. Pēc tam, nākamo, nākamo un nākamo. Un tā viņš gāja, neredzēdams ne skaistos skatus, ne

dzidrās debesis virs galvas, ne arī to, kā iedams noveco.

Viņam interesēja akmeņi, kas gulēja uz ceļa. Akmeņi, līdzīgi tam pirmajam, pret kuru viņš kaut kad sen bija paklupis... Viņš vairs nekad negribēja paklupt, tāpēc, ka vairs nekad negribēja izjust sāpes. Viņš vairs negribēja priecāties, jo tagad viņš zināja, ka, ja skatīsies debesīs, noteikti paklups pret akmeni.

Reiz viņam kļuva ļoti smagi, tik smagi, ka spēki viņu atstāja.... Nasta spieda pie zemes, tā bija tik smaga...

Un viņš sāka lūgties Dievu.

– Dievs! Kāpēc Tu man devi tādu ceļu? Kāpēc man jāstiepj tik smaga nasta? – cilvēks raudāja. Un izdzirdēja Balsi, kas teica:

– Tā vietā, lai apietu akmeņus, – tu sāki tos lasīt. Pirmais akmens bija Skolotājs. Pārējos tu izvēlējies paņemt pats... Pat tad, ja tev būtu izdevies attīrīt visu ceļu, tur, beigās tu saprastu, ka ceļš ir beidzies...

Kāds tas bijis?

Izmet visus savus akmeņus-aizvainojumus, akmeņus-sāpes, akmeņus-vilšanās... Akmeņi būs vienmēr, vienkārši apei tos un paskaties debesīs un tavš ceļš būs prieka un laimes apmirdzēts.

I. Kozlova

oo

Dzimšanas dienā sveicam:

1.09. - Ilga Gūža – 70
10.09. - Spodris Liekniņš
10.09. - Gundega Paņķo
10.09. - Malda Ziemele
14.09. - Ilona Pavlāviča

19.09. - Vineta Zalcmane – 45
27.09. - Mārcis Pļaviņš
28.09. - Agita Goldingere – 40
30.09. - Indra Ļaudobeļe

Dievs meklē cilvēkus, ar kuriem Viņš varētu paveikt neiespējamo.

Cik žēl, ka mēs plānojam tikai to, ko varam izdarīt pašu spēkiem. /A.W.Tozer/

Bībeles lasījumi septembrī

36.nedēļa Psalmi 105-107; Jāņa ev.13-15
37.nedēļa Psalmi 108-110; Jāņa ev.16-18
38.nedēļa Psalmi 111-113; Jāņa ev.19-21
39.nedēļa Psalmi 114-116; Apustuļu darbi 1-2
40.nedēļa Psalmi 117-118; Apustuļu darbi 3-4

***Ar ticību tikties debesīs,
24.augustā Mūžībā aizvadījām
VIJU SEDOLU***

- Otrā svētdiena – Tēvu diena.
- Trešā svētdienā draudzes gadaspētīki. Kalpos Kristaps Kulpe – Liepājas Pāvila draudzes sludinātājs